

Makai Emil

Jehuda Halévi olvasásokor

*Ki ismer nálad szentebb birodalmat,
Titokzatos, mosolygó napkelet!
Még egyre csábit bűbájos hatalmad,
Vágyakra gyűjtva alvó véretem.
Valami ábránd, szent, megfoghatatlan,
Valami ösztön kerget innen el,
Szivem a mely most bágyadt, nyughatatlan,
Tudom, hogy ott majd nyugalomra lel.*

*Feledve lesz majd, a mit elkövettem:
Ha vétkez tett, ha bűnös gondolat,
Ott mint a hó, úgy megtisztul a lelkem
S olyan fehér lesz, mint a patyolat.
Reggeltől estig, oh, mint vezekelnék,
Mily örömet hullatnám könnyemet,
Titokzatos, mosolygó napkelet!*

*És azután – mint kinek gondja nincsen,
Bolondos szívvel, dallal ajkamon,
Nap nap után gyönyörködném a kincsen,
Mely ott bever a földön, szabadon.
Hol minden rögnék ajka van regélni
A multakról egy csodaszép regét,
Gyönyörűség ott napkeleten élni,
Oh, én is, én is sovárgok feléd!*

*Mint egykor ő... A Tájó vize mellől,
Hol dalos szive nyugtát nem lelé,
Megfoghatatlan égi szerelemből
Elindult útnak napkelet felé.
Szerelmes szív oly forrón nem szerethet,
Mint a hogy ő imádta kedvesét:
A keletet. Oh, én is így szeretlek,
Oh, én is, én is sovárgok feléd!*

*S ha meg kell halnom, haðð haljak meg ottan,
Ott ébreszszem fel a nagy kikelet,
Nem álmodhatnék sehol boldogabban,
Mint rögeid közt, nyájas napkelet!
Hol a virág nem fonnyad el a nyárral,
A hol örökké mosolyog az ég;
Meghalni ott – mint ő, olyan halállal,
Nem fájdalom, hanem gyönyörűség.*

Egyenlőség, 1897. február 21.

Makai Emil

A révben

*Oh nem sokáig vezetget e révben,
Letörli már a vándor könyeit;
Az út viharját elfeledte régen
S a bontalan pihenni nem tud itt.
A szél uszályán elrepül a partról,
A végtelen hullámokon barangol;
Legyőz dalával örvényt, szirteket –
Isten veled nyugat, isten veled!*

*Ha sziklás partod' elmosódni látom,
Nem tud hevíteni szédítő gyönyör,
Nem ingerel a legszebb földi álmom,
Míg evezőm a messzeségbe tör.
Habzó kehelyt nem esdekel a vándor,
Csak egy virágot napkelet honából,
A szent talajból egy-egy porszemet –
Isten veled nyugat, Isten veled!*

*Oh jól tudom, tagadni mit sem érne,
Porába hullt Czion, a büszke vár,
S hol vértanúknak folyt ki drága vére,
Ott minden, minden elhagyott sivár.
Prédára les vérszomjas éji falka,
De szívemet ez vissza nem riasztja,
Se éji vad, se dúló fergeteg –
Isten veled, nyugat, Isten veled!*

Magyar Zsidó Nő, 1900. augusztus 31.

Avigdor Hameiri

Az én két lelkem

*Kelet vizénél ül békében az egyik,
vállain mennyei jármok;
Nyugat vizénél küszködik a másik,
S álmodik vad veres álmot.*

*S kegy alkonyán ha fenn az égen két árny
Köröz egymásra lelten,
tudd meg, ki látod, két lélek a két árny,
az én két lelkem.*

GRÉDA JÓZSEF FORDÍTÁSA
Dávid tornya. Modern héber költők
(Belvárosi Kiadó, Budapest, 1992)